

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος εικοστός.

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου. Ἐκάστ. ἔτους καὶ εἶνε ἑτήσια. — Γραφεῖον Διευθ. Ὁδοῦ Σταδίου 32.

13 Ὀκτωβρίου 1885

ΑΠΟ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΕΙΣ ΟΛΥΜΠΙΑΝ

Ἐπιστολαὶ πρὸς φίλον.

Ε'.

Ἀγρίνιον, 23 Ἀπριλίου.

Εἰς τὸ περὶ Ἀκαρνανίας σύγγραμμά του ὁ κ. Heuzey, καίτοι περὶ ἀρχαιολογίας ἰδίως πραγματευόμενος, περιγράφει ὁμως μὲ πολλήν καὶ χάριν καὶ ἀκριβείαν τὴν φύσιν καὶ τὴν παροῦσαν κατάστασιν τῆς μεγαλοπρεποῦς καὶ ἀγρίας ταύτης χώρας. Αἱ περιγραφαὶ του μοῦ ἤλθον συχνάκις εἰς τὴν μνήμην καὶ προχθὲς ὅτε παρέπλεα τοὺς κόλπους καὶ τὰ ἀκρωτήριά της, ἀλλ' ἔτι περισσότερον σήμερον, ὅτε διηρχόμην τὰ ἐνδότερά της. Ἐν τούτοις (συγχώρησόν μου τὴν ἐπανάληψιν, ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι ἀρέσκομαι ἐπαναλαμβάνων τοῦτο), ἀπὸ τὸ 1856, ὅτε ὁ κ. Heuzey περιῆλθε τὴν Ἀκαρνανίαν, τὰ πράγματα μετεβλήθησαν ἐνταῦθα διττῶς. Πρῶτον, δὲν λυμνίνεται πλέον τὴν χώραν ἡ ληστεία, καὶ δευτέρον δύναται τις νὰ τὴν διέλθῃ σήμερον ἐφ' ἀμάξης. Οὕτω ἤλθομεν ἡμεῖς ἐντὸς τεσσάρων ὥρων ἀπὸ Καρθασαρῶν εἰς Ἀγρίνιον.

Γράφω Ἀγρίνιον ἀφοῦ τὸ ἐθέσπισαν οὕτω, ἀλλὰ τὸ γράφω ὑπὸ διαμαρτύρησιν. Προκρίνω τὸ ὄνομα Βραχῶρι, ὑπὸ τὸ ὅποιον ἡ πόλις αὕτη εἶναι εἰσέτι γνωστὴ καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα· τοῦτο εἶναι ἡ τῆς κοινῆς καὶ καθημερινῆς χρήσεως, τὸ ἄλλο ἡ ἐορτάσιμος οὕτως εἰπεῖν ὀνομασία, ἡ διὰ τὰς Κυριακάς.

Χάρις εἰς τὴν σχολαστικότητα ἣτις ἐπεκράτησε κατὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου, πολλὰ ὀνομαστικὰ μετεβλήθησαν τοιουτοτρόπως. Ἡθέλησαν νὰ ἀναστήσωσι τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα δίδοντες εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία μας τὰ ἀρχαῖα ὀνόματά των, ὅπου νέαι ὀνομαστικὰ τὰ ἀντικατέστησαν. Ἐλησημόνησαν ὁμως ὅτι τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν διεδέχθη νεωτέρα ἱστορία, ἣτις ἀφῆκε καὶ αὕτη τὰ ἔχνη της εἰς τὴν πατρίδα μας, ἔχνη ἅτινα δὲν ἔχομεν τὸ δικαίωμα ν' ἀποσβέσωμεν. Ἡδυνάμεθα δὲ νὰ σεβασθῶμεν τὰ διὰ μακρῆς παραδόσεως καθιε-

ρωθέντα νέα ὀνόματα, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ φανώμεν ἀσεβεῖς πρὸς τοὺς ἐνδόξους προγόνους μας. Ἀπ' ἐναντίας, ἀδικούμεν τὴν κλασσικὴν ἀρχαιότητα ὅσῳ καὶ τὴν νεωτέραν ἱστορίαν διὰ τῆς συγχύσεως τὴν ὁποίαν ἐπιφέρουν ἐνίοτε τοιοῦτοι ἀναχρονισμοὶ καὶ τοιαῦται ἀναβαπτίσεις. Οὕτω περὶ Ἀγρίνιου, εἶναι μήπως βέβαιον ὅτι τὸ Βραχῶρι κατέχει τὴν τοποθεσίαν τῆς ἀρχαίας πόλεως; Οὐδ' αὖτως! Οἱ ἀρχαιολόγοι ἀνευρίσκουν τὰ ἔχνη της εἰς ἀπόστασιν τινὰ τοῦ Βραχωρίου. Ἡ ἐξακριβωσις τῆς τοποθεσίας τοῦ Ἀγρίνιου ἦτο ἔργον τῶν ἀρχαιολόγων, τῶν δὲ διοργανωτῶν μας καθῆκον ἦτο, νομίζω, νὰ μὴ ἐπεμβαίνωσιν εἰς τὰ τῆς ἀρχαιολογίας καὶ νὰ διατηρησῶσι τὸ ὄνομα Βραχῶρι. Τὸ ὄνομα τοῦτο συχνάκις ἀναφέρεται εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐπαναστάσεως. Οἱ Βραχωρίται ἐπανάστησαν ἐκ τῶν πρώτων καὶ ἐδίωξαν τοὺς κατέχοντας τὴν πατρίδα των Τούρκους, εὐρισκόμενοι δὲ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ ἐχθροῦ ὅποτε οὗτος κατήρχετο ἐξ Ἡπείρου εἰς τὴν Ἑλλάδα, πολλάκις ἠγωνίσθησαν πρὸς ἀναχαιτισμὸν τῆς πορείας του. Τώρα λοιπὸν ὁ ἱστορικός, ὁ μνημονεύων τὰ γεγονότα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, πρέπει νὰ τὰ ἐξιστορῇ ὡς διαδραματισθέντα εἰς Ἀγρίνιον καὶ ὄχι εἰς Βραχῶρι; — Σήμερον σκεπτόμεθα ὀρθότερον καὶ νομίζω ὅτι δὲν ἠθέλομεν περιπέσει εἰς παρόμοια σφάλματα ἐξ ὑπερβολικῆς ἀρχαιολατρίας, ἀλλὰ τὸ κακὸν ἔγινεν ὡς πρὸς τὸ Βραχῶρι καὶ ἀναγκάζομαι νὰ χρονολογῶ τὰς ἐπιστολάς μου κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐπισήμου γεωγραφίας μας.

Ὁ δήμαρχος τοῦ Καρθασαρᾶ (εὐτυχῶς δὲν μετεβλήθη καὶ ὁ Καρθασαρᾶς εἰς Ἄργος Ἀμφιλοχικόν) μᾶς εἶχεν ἐτοίμην τὴν παραγγεληθεῖσαν ἀμάξαν, ὥστε δὲν ἐχρονотριβήσαμεν ἐκεῖ, μολονότι δὲν θὰ μὲ δυσηρέσσει ποσῶς ἐὰν παρετίενετο ἡ διαμονή μας ἐπὶ τοσοῦτον τοῦλάχιστον, ὥστε νὰ ἐπισκεφθῶ τὰ εῤεῖπια τῆς Λιμναίας, τὰ ὅποια ὁ κ. Heuzey περιγράφει.

Χθὲς σοῦ ἔλεγα ὅτι ἡ Πρέβεζα κερδίζει ὅταν τὴν ἐπισκεφθῇ τις μετὰ τὴν Ἄρταν. Οὕτω μετὰ τὰς δύο ἐκεῖνας πόλεις, ὁ μικρὸς καὶ ταπεινὸς Καρθασαρᾶς φαίνεται ὡς πρῶτος σταθμὸς πρὸς πολιτισμὸν ἀνώτερον. Βλέπει τις ἐνταῦθα ὁδοὺς

εὐθείας, τινὲς μάλιστα τῶν ὁποίων ἔχουν ἀπὸ τοῦδε τὴν ζώνην τοῦ μέλλοντος πεζοδρομίου των, — διαβλέπεις ὅτι ὑπάρχει που κυβέρνησις, εἰς δὲ τὴν πόλιν αὐτὴν δημοτικὴ ἀρχή, καὶ ὅτι ἀμφοτέραι μεριμνοῦν ὅπως δῆποτε περὶ τῆς εὐημερίας τῶν κατοίκων. Ἀληθῶς, ταῦτα μόλις θὰ τὰ ἴδῃς ἐρχόμενος ἄλλοθεν, ἀλλ' ὅταν ἔρχεσαι ἀπὸ Τουρκικὰς πόλεις τὰ βλέπεις ἕως καὶ εἰς τὸν Καρβασαράν.

Ἡ πρόθυμος φιλοφροσύνη τῶν κατοίκων μαρτυρεῖ τὴν φιλοξενίαν των ἀλλὰ καὶ συνάμα τὴν σπάνιν τῶν περιηγητῶν. Ὁ πράκτωρ τῆς ἀτμοπλοικῆς ἐταιρίας μᾶς προσκαλεῖ μετ' εὐγενοῦς ἐπιμονῆς ν' ἀναβῶμεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου ἡ σύζυγος καὶ ἡ θυγάτηρ μᾶς προσφέρουν τὸ γλυκὸν συνοδευόμενον μὲ ἐγκάρδια «Καλῶς ὠρίσατε». Μόλις ἀναχωροῦμεν ἐκεῖθεν πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ δημάρχου, καὶ ἰδοὺ ὁ δήμαρχος ἐρχόμενος εἰς προὔπαντησίν μας. Τὸν ἀκολουθοῦμεν εἰς τὴν οἰκίαν του, εὐρίσκομεν δ' ἐκεῖ ὄλην τὴν οἰκογένειαν συνηθροισμένην, διότι ἑορτάζει τὸ ὄνομά του σήμερον, ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἡ τράπεζα εἶναι πλήρης γλυκυσμμάτων καὶ ροσολίων, τρώγομεν δὲ καὶ πίνομεν εἰς ὑγείαν τοῦ δημάρχου, καὶ ἀναχωροῦντες ἀναγκαζόμεθα νὰ δεχθῶμεν γλυκύσματα καὶ διὰ τὸν δρόμον.

Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ δημάρχου καὶ εἰς τοῦ πράκτορος, καθὼς πανταχοῦ ἐν γένει εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὸ ἄξιον παρατηρήσεως εἶναι ὅτι ἐκλείπουν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὰ Ἀνατολικά ἔθιμα ὡς πρὸς τὴν διακόσμησιν. Τὸν Τουρκικὸν σοφᾶν διαδέχεται ὁ κομψότερος ἀλλ' ὄχι καὶ ἀναπαυτικώτερος καναπές, τὰ χαμηλὰ σκαμνία ἢ ψαθίνη καθέκλα καὶ ἡ πολυθρόνα, ἀναπόφρευκτος δὲ κατ' ἐξοχὴν εἶναι ἡ κοσόλα καὶ ἄνωθεν αὐτῆς ὁ καθρέπτης. Δὲν δύναμαι νὰ ἐγγρηθῶ ὅτι καὶ οἱ κοιτῶνες ἐξευρωπαϊσθήσαν ὅσον ἡ αἰθουσα τῆς ὑποδοχῆς, ἀλλὰ θὰ γείνη καὶ τοῦτο, ἐὰν εἰσέτι δὲν ἔγινε. Ἡ μεταβολὴ ἀρχίζει ἐκ τῶν πρὸς τὸ θεαθῆναι, μέχρις οὐ εἰσδύση καὶ εἰς τὰ ἐνδότερα. Τὸ δὲ πρᾶγμα δὲν περιορίζεται εἰς μόνα τὰ ἐπιπλα, ἀλλ' εἶναι γενικὴ ἡ τάσις πρὸς παραίτησιν τῶν ἀρχαίων συνηθειῶν. Οὕτω καὶ περὶ τὴν ἐνδυμασίαν, ὁ δήμαρχος τοῦ Καρβασαρά μένει ἔτι πιστὸς εἰς τὴν φουστανέλαν, ἀλλ' ὅμως ἐφραγκοφόρεσε τὸν μικρὸν του υἱόν.

Εἶναι ἄρα γε καλὸν τοῦτο ἢ κακόν; Νομίζω ὅτι εἶναι καὶ καλὸν καὶ κακόν ταυτοχρόνως, διότι παραδεχόμενοι πολιτισμόν, ὅστις, καὶ μὲν, ἐπιστρέφει εἰς τὴν πρώτην κοιτίδα του ἀλλ' ἐπανέρχεται ὅπως δῆποτε μακρόθεν, — κινδυνεύομεν ἐνίοτε ν' ἀρχίσωμεν ἰδιοποιούμενοι τὰ χειρότερα του. Ἐὰν ἐγνώριζες ὑπὸ ὁποίαν φάσιν ὁ πολιτισμὸς οὗτος ἐμφανίζεται ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς

τὰς ἐπαρχιακὰς πόλεις μας! Νὰ σοῦ τὸ εἶπω; — Ὑπὸ τὴν τῶν Ὡδικῶν Καφενειῶν!

Σήμερον τὸ πρῶτὸ μὲν διηγοῦντο ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου ὁποῖαν ἀναστάτῳσιν ἔφερον ἐναυθὰ ἡ παρουσία τοῦ προσωπικοῦ τῶν καφενειῶν τούτων. Εἶναι ὡς ἄλλη εἰσβολὴ ἀκρίδων! Αἱ ἀποτελοῦσαι τοὺς θιάσους ἔρχονται ἐκ Γερμανίας καὶ Ἰταλίας, ἀλλὰ πρὸς ἐνδειξίν τῆς Γαλλικῆς τοῦ πράγματος ἐφευρέσεως διατηρεῖται ἡ Γαλλικὴ ὀνομασία του, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι, ἐπειδὴ δὲν προφερόμεν εὐκόλως τὸ *ch*, μετετρέπη τὸ *Café chantant* εἰς *Kafe—Sartar*. Φαίνεται ὅτι αἱ ἐκ Γερμανίας σειρήνες ἐκμεταλλεῦνται ἐπιδειξιώτερον τὸν ἐνθουσιασμόν τῶν ἀκροατηρίων των, χρηματολογοῦσαι ἄνευ ἀνταλλαγῆς, ἐνῶ αἱ Ἰταλίδες λέγονται γενναϊότεραι. Ἀλλὰ καὶ αἱ μὲν καὶ αἱ δὲ διετάραξαν τὴν ἡσυχίαν τῶν ἐπαρχιῶν μας, ὅπου τὰ ἦθη διατηροῦντο χρηστὰ καὶ αὐστηρά, εἰς βαθμὸν ὥστε κατήντησαν ὁ τρόμος τῶν γυναικῶν μας καὶ τῶν γερόντων. Εἰς Καρβασαράν αἱ ἀντιζηλῖαι τῶν φοιτῶντων εἰς τὰ καφενεῖα ταῦτα ἀπέληξαν ἐσχάτως εἰς ρήξεις, αἵτινες ἐπροκάλεσαν τὴν ἐπέμβασιν στρατιωτικῆς δυνάμεως. Ἐντούτοις, κατ' ἄ μ' ἐβεβαιώσεν ὁ διηγούμενος ταῦτα συνεπιβάτης, — τὸν πιστεύω δὲ τόσῳ μᾶλλον, καθόσον ἔφερε καὶ αὐτὸς εὐρωπαϊκὴν ἐνδυμασίαν, — μόνη ἡ φραγκοφορεμένη νεολαία τοῦ Καρβασαρά ἀνεμίχθη εἰς τὰς ἐνθουσιώδεις ἐκείνας ἐπιδείξεις, οἱ δὲ φουστανελοφόροι ἔβλεπον μακρόθεν τὰ γινόμενα. Διατηρήσαντες οὗτοι τὸ ἐθνικὸν ἔνδυμα, ἔμειναν πιστότεροι εἰς τὰ πατριαρχικὰ ἦθη τῆς πατρίδος. Ὑποθέτω ὅτι δὲν τοὺς ἔλειπεν ἡ ὄρεξις, ἀλλ' ὑπερένίκησεν ἡ φιλοτιμία. Τὸ ράσον ἀποτελεῖ, ἐν μέρει τοῦλάχιστον, τὸν καλόγηρον, ὅτι καὶ ἂν λέγη περὶ τοῦ ἐναντίου ἡ Γαλλικὴ πατριμία.

Ἀλλὰ μὴ μ' ἐκλάβης ὡς ὀπισθοδρομικόν. Ὅχι. Εἶμαι κ' ἐγὼ ὑπὲρ τῆς προόδου, δὲν μὲ φοβίζουν δὲ ταῦτα ὑπὲρ τὸ δέον. Τὰ θεωρῶ ὡς ἓνα τῶν τρόπων δι' ὧν ἐξαγοράζομεν τὰ μέλλοντα ἀγαθὰ τοῦ πολιτισμοῦ, πιστεύω δὲ ὅτι τὸ κακόν εἶναι παροδικόν, ὅτι θὰ διέλθωμεν τὴν περίοδον τῆς κρίσεως μέχρις οὐ ἐξαντληθῇ ἡ ἀσθένεια καὶ ἐπέλθῃ ἀφ' ἑαυτῆς ἡ θεραπεία. Πρὸ τριάκοντα περίπου ἔτων ἡ Γαλλία μᾶς ἐκήρυττε παρ' ὀλίγον τὸν πόλεμον χάριν σχινοβατριάς πρὸς τὴν ὁποῖαν ἐπέδειξαν αἰσθήματα ἀκατασχέτου λατρείας μέλη τινὰ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ συρφετοῦ. Τὸ ζήτημα εἶναι γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ θεατρῶνου Soulié. Ἐκτοτε μᾶς ἦλθον τσοσαῦται ἐκπολιτίστριαι τοῦ εἴδους τούτου, ὥστε ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν νεοφύτων ἠμβλύθη, οὐδὲ ὑπάρχει πλέον φόβος μὴ μᾶς ἐκθέσωσιν ὀρηκτικοὶ Ἀθηναῖοι εἰς τὸν κίνδυνον νέου πολέμου χάριν τοι-

ούτων Ἐλενῶν. Θὰ τὰς συνειθίσωσι καὶ εἰς Καρβασαράν.

Ἐντούτοις ὁμολογῶ ὅτι εὐχαριστοῦμαι βλέπων τὴν φουστανέλαν ἐπικρατοῦσαν εἰσέτι εἰς τὰ μέρη ταῦτα. Τὴν ἐχόρτασα σήμερον, ὄχι καθ' ὄδον, —διότι μεταξύ Καρβασαρά καὶ Ἀγρινίου μόλις συνηγήσαμεν καθ' ὄλον τὸ διάστημα δέκα ἢ δώδεκα ἀνθρώπους, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν μικρῶν καλυβῶν, δῆθεν καφεναίων, ὅπου εὐρίσκει τις νερόν διὰ τὰ ζῶα καὶ ρακὶ διὰ τοὺς ὀδοιπόρους, ἀλλ' ὄχι καὶ ἄλλο τίποτε. —ἐνταῦθα ὅμως, εἰς Ἀγρινίον, οἱ κάτοικοι ἦσαν εἰς κίνησιν σήμερον ἕνεκα τῆς ἐορτῆς, αἱ ὁδοὶ πλήρεις, τὸ δὲ πλῆθος συνεπυκνοῦτο εἰς τὴν κεντρικὴν τῆς πόλεως πλατεῖαν, καὶ παρεκτός ὀλιγίστων ἐξαιρέσεων, πανταχοῦ ἢ φουστανέλα. Ἐβλεπες ἕνα σωρὸν κατάλευκον, καὶ ἄνωθεν, ὡς παπαρούνας ἐπὶ χιόνος, τὴν ἐρυθρὰν γραμμὴν τῶν φεσίων, — θέαμα γραφικώτερον ἢ τὰς μελανεῖμονας συναθροίσεις τῶν Εὐρωπαϊκῶν πύλων.

Ἄμα διέλθης τὴν μεγάλην κεντρικὴν ὁδὸν τοῦ Καρβασαρά (δὲν ἀπαιτεῖται δὲ πολλὴ ὥρα πρὸς τοῦτο), καὶ τοὺς παρὰ τὴν πόλιν ἀγρούς, εὐρίσκεισαι διὰ μιᾶς ἐντὸς χώρας ἐρήμου καὶ ἀγρίας. Τὰ τρία ἢ τέσσαρα μικρὰ χωρία, ἅτινα καὶ μόνα καθ' ὄλον τοῦ δρόμου τὸ διάστημα βλέπεις μακρόθεν ἐπὶ ἀπεχόντων ὑψομάτων ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ, ἐπαυξάνουν ἀντὶ τοῦ νὰ ἐλαττώσωσι τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἐρημίας. Οἱ σκύλοι σὲ ὑποδέχονται ἐνταῦθα μὲ ὑλακὰς θηριωδῆστέρας τοῦ συνήθους, ἡ δὲ ἀγριότης τῶν ὑποδεικνύει ὅτι καὶ οἱ σκύλοι καὶ οἱ κύριοί των δὲν συνειθίσαν εἰσέτι νὰ βλέπωσι ξένους πλησίον τῶν κατοικιῶν των. Ἄλλὰ καὶ ἡ ὁδὸς αὕτη ἐπιμαρτυρεῖ τοῦτο· πολλαχοῦ τὴν καλύπτει τὸ χόρτον, μόλις δὲ μένει εἰς τὸ μέσον λωρὶς κενὴ διὰ τὴν διάβασιν τῶν τροχῶν. Ἡ ὁδὸς αὕτη ἐχαράχθη ἐν βίᾳ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν διὰ τὴν στρατιωτικὴν κατάληψιν τῶν νέων ἐπαρχιῶν, ἠλπίζετο δὲ τότε ὅτι θὰ παρεκταθῆ μέχρι Ἰωαννίνων. Πληροφοροῦμαι ὅτι πρόκειται ἤδη νὰ ἐπισκευασθῆ καὶ νὰ συνενωθῆ μετὰ τῆς ἀπὸ Μενίδι εἰς Ἄρταν ὁδοῦ.

Ὁ δρόμος διέρχεται τὴν μακρὰν κοιλάδα, ἥτις χωρίζει τὰ ὄρη τοῦ Ξηρομέρου ἀπὸ τὰ τοῦ Βάλτου, μέχρις οὐ εὐρυνομένη σχηματίζει τὴν πεδιάδα τῆς Τριχωνίας, τὴν ὁποίαν διαδρέχει ὁ Ἀχελῶος. Ὁ ποταμὸς φαίνεται μόνον ἀφοῦ πλησιάσῃς εἰς τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας πόλεως Στράτου, ἀλλ' ἅμα διέλθης τὸ στενὸν τοῦ Καρβασαρά καὶ τὸ ἐπέκεινα δάσος δρυῶν, βλέπεις, πρὸς τὰ δεξιὰ, τὴν λίμνην τῆς Ἀμπρακίας, ἥτις ἐκτεινομένη κατὰ μῆκος φαίνεται μακρόθεν ὡς πλατὺς ποταμὸς. Εἰς τὰ κυανᾶ νερά τῆς κατοπτρίζεται τὸ πέραν αὐτῆς ὑψηλόν, κατὰ-

φυτον ὄρος. Βλέπων τὰ πυκνὰ δάση του, φαντάζεσαι κάπρους καὶ ἐλάφους καὶ τὰ ὑπὸ τὴν σκιὰν κλέφτικα λημέρια τῆς δημοτικῆς μας ποιήσεως.

Ἡ ἀφθονία τῶν δένδρων καὶ τῶν νερῶν εὐφραίνει ἐνταῦθα τὸν ὀφθαλμόν, ὕστερον μάλιστα ἀπὸ τὰ ὠραῖα μὲν ἀλλὰ γυμνὰ ὄρη τῆς ξηρᾶς Ἀττικῆς. —Μακρότερα, πρὸς τὰ δεξιὰ πάντοτε, ἀκτινοβολεῖ ὑπὸ τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου ἡ μικρὰ στρογγύλη λίμνη τοῦ Ὄζερου, εἰς τοὺς πρόποδας βουνῶν ἐξ ἴσου πολυδένδρων.

Ἀριστερόθεν τὰ ὄρη εἶναι ἀπόκρημνα, γυμνὰ καὶ ἄγρια, τὰ δὲ πετρώδη πλευρὰ των ἔχουν ἐνίοτε σχήματα τόσῳ παράδοξα, τόσῳ λαξευθέντα ἀπὸ τοὺς ἀνέμους καὶ τὰς καταιγίδας, ὥστε δὲν ἠξέυρεις μακρόθεν ἐὰν βλέπεις βράχους ἢ φαντασιώδη ἐρείπια μυθικῶν τειχῶν. Ἡ ὁδὸς παρακολουθεῖ τοὺς πρόποδας τῶν βουνῶν τούτων. Ποῦ καὶ ποῦ τὰ πλευρὰ των ἀποκλίνοντα ἡμικυκλικῶς περικλείουν κοίλωμα καλλιεργημένον, εἰς δὲ τὸ βάθος τοῦ ἀγροῦ ὑπάρχει μικρὰ καλύβη ἀχυροσκεπῆς, ὅπου ὁ σκληροδίαιτος γεωργὸς διανυκτερεῖ κατὰ τὰς ὥρας τῆς σπορᾶς ἢ τοῦ θέρους.

Μὴ περιμένῃς λεπτομερεῖς περιγραφὰς τῶν ἐρειπίων τῆς ἀρχαίας πόλεως Στράτου. Σὲ παρέπεμπε εἰς τὸ βιβλίον τοῦ κ. Heuzey. Παρεκτός τῆς ἀναμνήσεως τῶν περιγραφῶν του, ἐπαυξάνουν αἱ σημεριναὶ μου ἐντυπώσεις τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἐπισκεθῶ ἄλλοτε λεπτομερέστερον τὴν Ἀκαρνανίαν. Ἐχει τις πολλὰ νὰ ἴδῃ ἐνταῦθα, τὰ δὲ πολυάριθμα λείψανα τῆς ἀρχαιότητος εἶναι αὐτὰ καὶ μόνα ἄξια διαμονῆς μακρᾶς εἰς τὰ ἀπόκεντρα ταῦτα μέρη. Περὶ τῶν μνημείων τούτων οὐδεμίαν ἐλήφθη φροντίς ἀφότου ὁ κ. Heuzey ἐπισκέφθη τὴν Ἀκαρνανίαν, ἀλλὰ μὴ μεμφώμεθα διὰ τοῦτο τὴν ἐν Ἀθήναις ἀρχαιολογικὴν Ἑταιρίαν, ἥτις ἐξετέλεσεν εἰς τὸ ἀναμεταξύ πολλὰς ἀξιολόγους ἐργασίας εἰς ἄλλα προσιώτερα μέρη. Δὲν γίνονται τὰ πάντα διὰ μιᾶς, θὰ ἔλθῃ καὶ τῆς Ἀκαρνανίας ἡ σειρὰ, πρέπει δέ, καθὼς ἔλεγεν ὁ Beulé, νὰ ἐπιφυλάξωμεν καὶ δι' ἐπερχομένας γενεὰς τὴν εὐχαρίστησιν ἀρχαιολογικῶν ἀνακαλύψεων. Ἄλλ' ἡ πλουσία γῆ τῆς Ἑλλάδος θὰ παρέξῃ εἰς πολλὰς εἰσέτι γενεὰς τοιαύτας εὐχαριστήσεις.

Τὰ τεῖχη τῆς Στράτου καταβαίνουν μέχρι τῶν ὄχθων τοῦ Ἀχελῶου, ἡ δὲ νέα ὁδὸς διασχίζουσα αὐτὰ διέρχεται τὸ παρὰ τὸν ποταμὸν μέρος τοῦ περιβόλου τῆς. Εἰς ὀλίγην ἐκείθεν ἀπόστασιν ἡ ὁδὸς διαπερᾶ τὸν Ἀχελῶον καὶ εἰσέρχεται εἰς τὴν Αἰτωλίαν. Παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ βόσκουν ποίμνια πολυάριθμα ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν ὀλοκλήρου οἰκογενεῖας ποιμένων καὶ μαυδροσκύλων ὑπὲρ τὸ δέον ἀγρύπνων. Παρέκει δὲ δύο ποιμενίδες, γονατισταὶ ἐπὶ πετρῶν κοπανάζουσι τὰ λινὰ των εἰς τοῦ Ἀχελῶου τὰ νερά.

Ἄλλοτε γέφυρα δὲν ὑπῆρχε, ἡ δὲ διάβασις τοῦ ποταμοῦ ἦτο δύσκολος, ἰδίως ἐν καιρῷ χειμῶνος, ὅποτε ὁ Ἀχελῷος καταβαίνει ἀπὸ τὰ βουνὰ ἐξωγκωμένους καὶ μακνώδης. Αἱ φάραγγες τὰς ὁποίας διατρέχει εὐρύνονται ἐνταῦθα, τὰ δὲ ὀρυθητικά νερά του εὐρίσκοντα εὐρυχωρίαν μεγαλύτεραν τρέχοντα διαιρούμενα ἐντὸς τῆς πλατείας κοίτης των. Ἐδῶ τὰ χωρίζει νησίδιον γλοερὸν ἢ ἄμμος ἐπισωρευθεῖσα περίξ ὄγκωδους πέτρας, παρέκει συννοῦνται πάλιν, καὶ μετ' ὀλίγον ἐκ νέου χωρίζονται.

Ἐπὶ τοιούτων τῆς κοίτης ἐξοχῶν ἐθεμελιώθησαν ὑψηλὰ ὑποστηλώματα, βαστάζοντα τὴν ξυλίνην γέφυραν, ἣτις ἐκτίσθη πρὸ τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν, ὅποτε καὶ ἡ ὁδὸς ἐχαράχθη. Ἄλλ' ἡ οἰκοδομὴ δὲν φαίνεται πολὺ στερεά, οὔτε προμηνύεται μεγάλη ἡ διάρκειά της. Ὁ ἀμαξήλατης μᾶς προσεκάλεσε νὰ καταβῶμεν τῆς ἀμάξης πρὸς ἐλάττωσιν τοῦ βάρους της, εἰς δύο μάλιστα ὑποπτα μέρη ἔλυσε καὶ τοὺς ἵππους, τὴν δὲ ἀμαξάν ἔσυρεν αὐτὸς βραδέως καὶ μετὰ προσοχῆς, διὰ νὰ μὴ ὑποβάλλῃ εἰς δοκιμασίαν μεγάλην τὴν στερεότητα τῆς γεφύρας. Κατὰ τὸν παρελθόντα χειμῶνα ἡ ὀρμὴ τοῦ ποταμοῦ ἐπέφερε καταστροφὴν εἰς τὰ δύο ἐκεῖνα σημεῖα τῆς γεφύρας. Ἐγένετο ἐπισκευὴ τις ἀλλ' ὄχι πολὺ ἀσφαλῆς, τοῦτο δὲ πρὸς ἀποφυγὴν περιττῆς δαπάνης, καθόσον πρόκειται νὰ κτισθῇ νέα λιλινη γέφυρα ἐκεῖ πλησίον.

Ἐννοεῖς ἐκ τούτων ὅτι δόσεις ἀνησυχίας παρακολουθεῖ τὸν ἐπὶ τῆς μακρᾶς καὶ ὑψηλῆς ξυλίνης γεφύρας περίπατον. Ἄλλὰ λησμονεῖς τὸν κίνδυνον ἐνώπιον τῆς μεγαλοπρεποῦς ἐκεῖθεν θεάς. Ἐξ ἐνὸς ἡ φάραγγ, βαθμηδὸν στενουμένη, κλείεται ἐπὶ τέλους διὰ τῆς στροφῆς τῶν βουνῶν. Αἱ κλιτύες της ἐκατέρωθεν καλύπτονται ὑπὸ δένδρων καὶ θάμνων, ἀναμεταξὺ δ' αὐτῶν ρεεὶ ὁ ποταμός, καὶ τὰ ἀκράτητα νερά του συντρίβονται μὲ πάταγον διαρκῆ ἐπὶ τῶν προσκομμάτων τὰ ὁποῖα ἐμποδίζουν τὸν δρόμον του. Ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους ἡ πεδιάς ἀπλοῦται πλατυνομένη, μακρὰν δὲ φαίνονται τὰ περικλείοντα αὐτὴν ὑψηλὰ ὄρη.

Μετὰ τὴν Αἰτωλικὴν ἄκραν τῆς γεφύρας ἡ ὁδὸς ἀνέρχεται ἐπὶ λόφου, ὀπισθεν τοῦ ὁποίου ἀρχίζει ἡ πεδιάς τοῦ Ἀγρινίου. Ἐνταῦθα ἡ καλλιέργεια γίνεται πυκνοτέρα, ἡ ἐξοχὴ δὲν εἶναι πλέον ἔρημος, ἡ ὁδὸς συντηρεῖται μετὰ πλειοτέρας ἐπιμελείας, αἰσθάνεσαι δὲ ὅτι πλησιάζεις εἰς κέντρον πληθυσμοῦ καὶ ἐργασίας.

Τὸ Ἀγρίνιον εἶναι μικρὰ εἰσέτι πόλις περιέχουσα ἐξ περίπου χιλιάδας κατοίκους, ἀλλ' εὐρίσκειται εἰς πρόδοον, ὀφείλει δὲ κατ' ἐξοχὴν τὴν ἀνάπτυξίν της εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ καπνοῦ. Καθὼς δὲ πανταχοῦθεν πληροφοροῦμαι εἶχε πρὸς τούτοις τὴν τύχην ν' ἀποκτήσῃ δῆμαρχον ἀξιό-

λογον, ἐκ δευτέρου ἐκλεχθέντα ἐπὶ νέαν τετραετίαν, πρᾶγμα ὄχι πολὺ σύνθηες παρ' ἡμῖν. Τόσω τὸ καλλίτερον διὰ τὸ Ἀγρίνιον! Ὁ λαὸς ἐν Ἑλλάδι δὲν στερεῖται νοημοσύνης καὶ προθύμως ὑποβάλλεται εἰς θυσίας χάριν τῆς προόδου, τῆς ὁποίας ἐννοεῖ τὴν χρησιμότητα καὶ ἐκτιμᾷ τὰ ἀγαθὰ, ἀλλ' ἔχει ἀνάγκην καταλλήλου διευθύνσεως, δὲν τὴν εὐρίσκει δὲ πάντοτε. Ἐὰν ὑπῆρχον πανταχοῦ δῆμαρχοὶ εὐφυεῖς καὶ δραστήριοι, ὅποῖον μοῦ περιγράφον τὸν τοῦ Ἀγρινίου, ἐὰν ἐξελέγοντο, διωρίζοντο καὶ προπάντων διευθύνοντο ὡς ἑπάρχοι καὶ νομάρχαι ἄνθρωποι ἔχοντες τὰς γνώσεις, τὴν θέλησιν καὶ τὴν δύναμιν ὅπως φανῶσιν ἀληθῶς ἄξιοι τῆς ἀποστολῆς των, τότε ἡ πρόοδος θὰ ἦτο ταχυτέρα ἔτι καὶ γενικωτέρα καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Ἡ ὄθησις περιμένεται ἄνωθεν. Διὰ τοῦτο εἶναι λυπηρὸν ὅτι οἱ ὑπουργοὶ καὶ οἱ βουλευταὶ ἐν γένει ἐπισκέπτονται σπανίως τὰς ἐπαρχίας, παρεκτός ὅτε πρόκειται περὶ ἐκλογῶν, εὐχῆς δ' ἔργον θὰ ἦτο ἐὰν καὶ ὁ Βασιλεὺς περιήρχετο συχνότερον τὸ κράτος του. Πανταχοῦ εἶναι ἐπιθυμητὴ ἡ παρουσία του, ἣτις θὰ ἐχρησίμευε καὶ εἰς τοὺς διοικοῦντας καὶ εἰς τοὺς διοικουμένους ὡς κέντρον πρὸς νέους ἀγῶνας.

Τὴν ἐσπέραν ἐπισκέφθημεν οἰκογένειαν ἐκ τῶν ἐγκρίτων τοῦ Ἀγρινίου. Ἐπεθύμουν νὰ λάβω πληροφορίας περὶ διαφορῶν ἐνταῦθα ἀντικειμένων, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα, διότι ἡ ὁμιλία ἐστρέφεται πάντοτε περὶ τὰ πολιτικά, δηλαδὴ τὰ προσωπικά. Τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας διαίρουνται εἰς ὑπουργικούς καὶ ἀντιπολιτευομένους, ὥστε ἡ συζήτησις ἐλάμβανε ζωηρὸν χαρακτῆρα χάρις εἰς τὴν ὑπάρχουσαν ἐμφύλιον διάστασιν. Αἱ κυρίαὶ ἦσαν ὑπὲρ τοῦ ὑπουργείου, τοῦτο δὲ ἀναντιρρήτως ἔχει μεγάλην ἠθικὴν βαρύτητα καὶ σημασίαν, ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν ἀδικῶ τὸν κ. Τρικούπην ὑποθέτων ὅτι, ἐνόσω αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν δικαίωμα ψήφου, θὰ ἐπρόκρινε τοῦ μὴ ὠραίου φύλου τὴν ὑποστήριξιν. Ἐξ ὅσων βλέπω καὶ ἀκούω, ὁ νέος ἐπὶ τοῦ καπνοῦ φόρος δὲν συνετέλεσεν εἰς αὐξήσιν τῆς δημοτικότητός του μεταξὺ τῶν καλλιεργητῶν καὶ ἐμπόρων τοῦ καπνοῦ. Ἄλλως δὲ εὐρέθη, ὡς φαίνεται, ἐνταῦθα ὁ τρόπος ὥστε νὰ μὴ πλουτισθῇ ὑπερβαλλόντως τὸ δημόσιον ταμεῖον ἐκ τοῦ προϊόντος τοῦ φόρου τούτου. Μετὰ πολλῆς δυσκολίας ἠδυνήθηεν νὰ προμηθευθῶ μικρὰν ποσότητα ἐκ τοῦ ἀξιολόγου ἐνταῦθα καπνοῦ, μοῦ λέγουν δὲ ὅτι ἀμέσως μετὰ τὴν ψήφισιν τοῦ νόμου τὰ καπνοπωλεῖα μετετρέπησαν εἰς γαλακτοπωλεῖα, χωρὶς νὰ πάθωσιν ἕνεκα τούτου ἔλλειψιν καπνοῦ οἱ ἐγχώριοι καπνισταί. Πῶς καὶ ποῦ ὅμως τὸν προμηθεύονται; Ἴδου τὸ μυστήριον. Τοῦτο μόνον δύναμαι νὰ βεβαιώσω, ὅτι δὲν καπνίζουν ἐκ τοῦ φορολογημένου. Τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι πανταχοῦ καὶ πάντοτε ἔχει

τάς δυσκολίας της ἡ ἐπιβολή νέας φορολογίας.

Οἱ ἐνταῦθα φίλοι ἤθελον, κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν συνήθειαν, νὰ μᾶς φιλοξενήσωσιν, ἀλλ' ἐπροτιμήσαμεν νὰ μείνωμεν εἰς τὸ μικρὸν «Ξενοδοχεῖον τοῦ ὕπνου», ὅπου ἀπεθέσαμεν τὰ πράγματά μας. Τὴν αὐτὴν ἐπιγραφὴν φέρει καὶ τὸ ἄλλο τῆς πόλεως ξενοδοχεῖον, πράγματι δὲ ἀμφοτέρων ὁ προορισμὸς περιορίζεται εἰς τὸ νὰ κοιμίζωσι τοὺς ξένους. Διὰ νὰ κοιμίσωσι δὲ ὅσῳ τὸ δυνατόν περισσοτέρους δὲν ἐνοικιάζουν δωμάτια, ἀλλὰ κλίνας. Εὐτυχῶς εὐρέθη δι' ἡμᾶς δωμάτιον διαθέσιμον περιέχον τρεῖς μόνον κλίνας, τῶν ὁποίων ἐλάβομεν κατοχὴν, ὡς νὰ εἴμεθα εἰσέτι εἰς τὸν κοινὸν ἐπὶ τῆς Πάρου κοιτωνίσκον μας. Αἱ σινδόνες εἶναι καθαρώταται καὶ τοῦτο εἶναι τὸ οὐσιώδες.

Τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ φαγητοῦ κεῖται παραπλεύρως τοῦ ὑπνωτηρίου μας, ἐδειπνήσαμεν δ' ἐκεῖ ἐξαιρετα, πλησίον τῆς ἐστίας ὅπου ἔβραζε τὸ πιλάφι μας, ὑπηρετούμενοι ἀπὸ τὸν φουστανελοφόρον μάγειρον. Εὐρισκόμεθα ἐνταῦθα ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος γνησίας καὶ ἀδόλου. Δὲν ἔχομεν καθὼς εἰς Ἀθήνας Γαλλικοὺς δῆθεν κατκλόγους φαγητῶν, οὔτε ὑπηρέτας φέροντας λευκὸν δῆθεν λαιμοδέτην.

Σοῦ γράφω ἐκ τοῦ ξενοδοχείου, ἐπὶ τραπέζης εἰς ἄλλας χρήσεις προωρισμένης, οὐχὶ ἐντὸς τοῦωματίου μας ὅπου κοιμῶνται οἱ συνοδοιπόροι μου, ἀλλ' εἰς τὸν διάδρομον ἐκατέρωθεν τοῦ ὁποίου εἶναι αἱ θύραι τῶν ὑπνωτηρίων. Οὕτω δὲ μοι ἐδόθη, σήμερον κατὰ πρῶτον, νὰ ἴδω φουστανελοφόρους μὲ τὰ νυκτικά των. Χρεωστῶ νὰ ὁμολογήσω ὅτι φαίνονται ωραιότεροι τὴν ἡμέραν.

[Ἔπεται συνέχεια]

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΛΙΟΝΗΣ

Διήγημα.

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Δ'

Ἡ οἰκία τοῦ Χασάν ἐφένθη, τοῦ κατῆ τῆς Ἄρτης, ἔκειτο εἰς μίαν τῶν στενωτέρων ὁδῶν εἰς τὸ ἄκρον τῆς πόλεως. Πλησίον τῆς οἰκίας του εὐρίσκατο καὶ τὸ κυριώτερον τέμενος τῆς πόλεως, ὅπερ εἶχε λάθει, ὡς ἔλεγον, παρὰ τοῦ Ταχῆρ Μουράτη, ἀγίου ἀνδρὸς προσφιλοῦς εἰς τὸν προφήτην, τὸ προνόμιον τοῦ ἱεροῦ καὶ τοῦ ἀσύλου. Πρὸς ἀλλοπίστου δὲν ἐπετρέπετο νὰ πατήσῃ εἰς τὸν ἱερόν ἐκεῖνον χώρον. Πτωχὸς πλάνης ἐβραῖος, ὅστις ἐτόλμησε ποτὲ εἶς ἀγνοίας νὰ βεβηλώσῃ τὸν ἱερόν περιβόλον, ἀπηγγονίσθη ἄκριτος εἰς τὸν πυλῶνα τοῦ φουρίου.

Ἦτο περὶ δύοσιν ἡλίου καὶ ἡ λιγυρὰ φωνὴ τοῦ κήρυκος τῆς πίστεως ἐτόνιζεν ἀπὸ τοῦ πτερυγίου τοῦ μιναρὲ τὰ σοβαρὰ καὶ πλήρη μελαγχολίας ἐκεῖνα ἔπη, ἅτινα οὐς ἀπίστου οὐδέποτε δύναται ἄνευ φρίκης ν' ἀκούσῃ *Λά-ιλ-λάχ-ιλ-ἄλλάχ*, βὲ *Μωχαμέτ ρεσοῦλ-ουλ-λάχ*. «Εἰς εἶναι ὁ Θεός, καὶ ὁ Μωάμεθ εἶναι ὁ προφήτης του».

Ἦτο παρασκευή, ἡμέρα ἑορτῆς, καθ' ἣν αἱ πέντε νενομισμένοι προσευχαὶ τελοῦνται πομπωδέστερον...

Ὅτε ἐνωτίσθη τοὺς εὐμόλπους καὶ ἡχηροὺς ἐκείνους φθόγγους ὁ Χασάν ἐφένθη, ἀφῆκεν ἐπὶ τοῦ τάπητος τοῦ σοφᾶ τὸ βιβλίον τοῦ Σερῆ, ὅπερ νυχθημερὸν ἐμελέτα, καὶ ἐγερεθεὶς περιεβλήθη τὴν μηλωτὴν, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸ προκύνημα.

Μόλις οἱ πιστοὶ εἶχον συνελθῆ καὶ ἤρχισαν τὰς συνήθεις ἐπὶ τῆς ψιάθου γονυκλισίας, πρῶτοῦ ἀκόμη τις ἐκ τῶν δερβισῶν νὰ φθάσῃ εἰς βαθμὸν ἐνθουσιώδους παραζουσμῶ, ὥστε νὰ ἐκβάλλῃ ἀφροὺς ἐκ τοῦ στόματος, νεαρὸς Τοῦρκος εἰσηλθὲν ὀρμητικὸς, καὶ τόσον ἐξέκαλλος ἐφαίνετο, ὥστε ἐλησημόνησε νὰ ἀφήσῃ τὰ σάνδαλα παρὰ τὸν οὐδὸν τῆς θύρας καὶ εἰσηλθὲν ὑποδεδεμένος εἰς τὸ τέμενος. Οἱ πιστοὶ ἀνέκυψαν ἐκπληκτοί, καὶ οἱ ἐνθερμότερον δεόμενοι ἀπεσπάσθησαν ἐκ τῆς εὐσεβοῦς ἐκείνης προσηλώσεως.

— Τί εἶναι; ἠκούσθη ψιθυρισμός.

— Κλέφταις! Κλέφταις ἔρχονται! ἔκραζεν ὁ ἄριτ εἰσελθών.

— Κλέφταις! ἐπανάλαβον διάφοροι φωναί.

Ἡ ἐκπληξὶς ὀλόκληρος δὲν εἶχεν ἐκφραστῆ ἀκόμη. Ἀκτὶς φωτὸς δὲν εἶχεν εἰσδύσῃ εἰς τὰς διανοίας ταύτας, ὥστε νὰ κατανοήσωσι πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ἔλθωσι κλέφταις εἰς τὴν πόλιν. Καὶ συγχρόνως εἰσηλθὲν ἀνὴρ φρωῶν λερὴν φουστάνελλαν, κρατῶν γυμνὸν ξίφος εἰς τὴν δεξιάν, μελαψὸς τὴν χροιάν, πελώριος, τὸ ἀνάστημα, ἔχων μακρὰν κόμην περὶ τοὺς ὤμους. Κατόπιν αὐτοῦ ἐφάνη δεύτερος καὶ τρίτος κλέφτης.

Οἱ μουσουλμάνοι ἔρρηξαν λυσσώδεις κραυγὰς φρίκης καὶ μίσους. Ἡ ἀγανάκτησις διὰ τὴν βεβηλώσιν, ἡ ἰδέα πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ἔλθῃ ἄπιστος νὰ βεβηλώσῃ τῶν ἱερῶν χώρων, ἐπνιγε πᾶν ἄλλο αἶσθημα.

— Ἐξώ! ἔξω! ἔξω ἀπ' ἐδῶ! ἠκούσθησαν ὠρούμεναι συμμιγεῖς κραυγαί.

Ἄλλ' ὁ ὑψηλὸς φουστανελοφόρος πάλλων τὸ ξίφος ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ ἀπειργῶν τοὺς ἀόπλους μουσουλμάνους, ὅσοι ἐπρόλαβον ν' ἀνορθωθῶσιν, ἦλθε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν Χασάν ἐφένθη καὶ τῷ εἶπε:

— Σὺ εἶσαι ὁ κατῆ τῆς Ἄρτης;

— Ἐγώ, ἀπήντησεν ἐμβρόντητος ὁ Χασάν.

— Σηκώσου, πάμε, τῷ εἶπεν ὁ κλέφτης.